

Alfonso Martínez, 'el Mora' "Parlar sempre funciona"

Alfonso Martínez, 'el Mora', és **còmic**, músic i pare del Mario, de 10 anys. Viuen a l'Hospitalet. És membre del duet Los Martínez i presenta 'Sirí, cómeme los huevos. El libro sobre internet escrito desde el futuro' (Ed. Bridge), coescrit amb Enzo Vizcaíno, el col·lectiu Haciendo la Mierda i Tomàs Fuentes

FRANCESC ORTEU

FOTO: MARC ROVIRA

El més difícil de ser pare és dur la motxilla. No em refereixo a la dels llibres sinó a la que els pares passem als fills, carregada de problemes morals, sentimentals i existencials. No és fàcil detectar de quina manera passo aquesta motxilla al meu fill, cosa que és totalment inevitable. Però la meua lluita és que aquesta motxilla que li passo pesi com menys millor.

Quines altres coses et resulten difícils?

Et semblarà una bajanada, però veient-lo jugar a futbol pateixo més que veient com el Madrid guanya al Barça. No m'esperava que veure'l patir m'afectés tant, encara que sigui per bajanades.

I quines coses et resulten especialment agradables?

Doncs també veure'l jugar a futbol. La toca que t'hi cagues. Tinc molta sort. És molt bon xaval. Potser destacaria que, com que tenim personalitats molt diferents, em resulta rela-

tivament fàcil neutralitzar la seva frustració i la seva ràbia. En això hi ajuda el meu ofici, perquè no hi ha res millor que un bon acudit per relaxar qualsevol situació tensa.

Què et funciona bé amb el teu fill?

Parlar. És un tòpic totalment cert. Parlar sempre funciona. Ens va bé dialogar. Més que intentar arribar a pactes, a mi em funciona deixar que ell prengui les seves pròpies decisions, sense intentar pressionar-lo quan jo crec que no són les correctes.

Què teniu pendent?

Treu molt bones notes, és molt aplicat, però llegir li costa. I no és perquè no ho vegi fer a casa. Tampoc me n'he sortit amb els còmics. Impossible.

I tele? Què us agrada mirar junts?

Hora de aventuras, tot i que últimament els capítols s'han tornat molt foscos i recargolats: hi ha imatges molt dures. Una que ens encanta és *Clarence*, que explica la vida d'un nen normal. És fantàstica. ¿Saps quin llibre li

encanta? *Les putes recetas de la iaia!* Com que li agrada feinejar a la cuina amb la seva mare, sempre està mirant aquest llibre.

Però si està ple de paraulotes!

Justament per això. Això que a la portada d'un llibre, al títol, hi aparegui la paraula *puta* el té al·lucinat. És fa un tip de riure. S'ha llegit el llibre de punta a punta. Riu sol.

Parlant de llibres amb paraulotes, li regalaries *Sirí, cómeme los huevos...*?

Segur que sí. Avui els nens parlen de manera diferent de com ho feiem nosaltres. El meu fill està molt ben educat, però no podem oblidar que és de l'Hospitalet. Té una manera curiosa d'insultar. Diu *hijodeputamadre*. Com t'ho has de prendre?

Bé, suposo.

Els temps canvien. Ara ens sembla normal parlar amb els fills, però abans no era tan normal. Pensa-hi. Abans quan el teu pare et deia que volia parlar amb tu el primer que pensaves era: "Què he fet?"

Sempre era per renyar-te.

Això ja no és així. A vegades el meu fill em pregunta: "Com t'ha anat el dia?" Jo no ho havia preguntat mai. I a vegades li dic: "Doncs, mira, no gaire bé". Aquesta sinceritat, aquesta mena de relació, és completament diferent de la que tenia amb el meu pare.

Acaba amb una anècdota.

Un dia tornaven de colònies amb l'escola. Érem un grup de pares comentant amb els nens com els havien anat les coses, com s'ho havien passat, què tal el menjar i tot això. Llavors una mare va preguntar: "I les habitacions, què tal?" I el meu fill va respondre: "Una merda perquè havíem de dormir junts nens i nenes. Als de cinquè ja els han deixat dormir separats però a nosaltres no i és un rotlló tot això de canviar-se dins del sac de dormir". Llavors, la mare va respondre amb ironia: "Ui, nens i nenes junts..." I el meu fill li replica molt seriós: "Tranquil·la, senyora, que els de quart encara no follem".

El pare que et va matricular

Lluís Gavalrà

Ho seguirem fent

Just acabat un cap de setmana ben atapeït, rebo les felicitacions d'amics, coneguts i gent que hauria de saber qui són però no me'n recordo en absolut. He tocat tres dies seguits acabant dues gires amb el grup que em suporta des de fa trenta anys i iniciant una nova aventura plena d'acords i somriures. Un cop païdes totes les floretes i afalacs, em queda clar que el que més els admira és que encara estigui sense cap fissura, afonia, contractura o atac de lumbàlgia. M'entendreix tanta preocupació de la gent que m'aprecia, però reconec que cada cop que em diuen si encara estic sencer després de tres dies de feina, noto com si m'estiguessin dient que potser ja no tinc edat per fer el que faig. Jo els contesto que estic estupendament, que l'adrenalina de tres dies tan intensos i bonics fa que m'oblidi del cansament, sense explicar, però, que quan arribi a casa m'hauran de recollir amb pala i que demà no seré bo per a res. De fet, tampoc estaré tan fotut. Abans, tot i ser més jove i indestructible, els concerts s'allargaven fins a altes hores i l'endemà era farcit d'ibuprofens i paracetamols, les hores eren llargues i molt però que molt més fotudes.

De totes maneres, el record més intens que queda d'aquest cap de setmana no és pas el cruiximent d'ossos o l'afonia total sinó les instantànies mentals d'un munt de rostres feliços, eufòrics, embadalits. Un recull de somriures que de ben segur m'acompanyaran tot aquest temps que deixaré de pujar als escenaris. I el més especial de tot segur que seran les edats diverses dels rostres que cantaven les nostres cançons, gent que ha crescut amb nosaltres, amb els cabells més blancs i la panxa més rodona, i al seu costat, pares primerencs que feia mesos que no vèiem o, dues files més endavant, jovent i marrecs que s'han incorporat feliçment a la nostra família, probablement per culpa de la tabarra que els han donat els seus progenitors. És un capital humà i emocional impossible de superar, i veure'ls des de dalt un escenari, un dels privilegis més especials que t'ensim. Tots plegats, nosaltres dalt i ells al nostre davant, compartint acords i històries sense complexos, barrejats entre ells, avis, pares, tietes, mares i fills. N'hi ha molts que segons la ment obtusa d'alguns no tenim pas edat per fer-ho, uns per massa petits, altres per massa grans. Però ho fem. Què coi! Ho fem i ho seguirem fent.

Lluís Gavalrà
és cantant

